

**Носієм суверенітету і єдиним джерелом
влади в Україні є народ.**

Стаття 5 Конституції України

№17 (129)

Наша П'ЯТНИЦЯ, 21 серпня '20 ГРОМАДА

3 Днем Незалежності!

Шановна громадо!

29 років тому ухвалено Акт проголошення незалежності України – історичний документ, що дає нам, українському народу, право бути справжнім господарем на своїй землі. До цього важливого дня ми йшли багато століть. Багато українців, вибрюючи незалежність країни, полягли на полі бою. Вклонімося ж полеглим героям! І пам'ятаймо про тих, хто захищає наш спокій нині, підтримуємо їх повсякчас.

Бажаємо вам, дорогі земляки, міцного здоров'я, щастя, благополуччя, успіхів у всіх добрих справах!

Працівники АТ «Кіровоградське рудоуправління»

Вступ до закладів профосвіти продовжено

Заклади професійної освіти зможуть приймати документи та зараховувати вступників до 1 листопада. Про це повідомляється в листі, надісланому Міністерством освіти та науки обласним профільним управлінням. Ще однією новацією цього року є те, що вступники можуть подавати копії документів

у кілька закладів одночасно. А далі, визначившись із закладом і професією, подавати оригінали. Для вступу у заклад профосвіти вступник має подати заяву, копію свідоцтва про закінчення 9-го або 11-го класу, 6 фотокарток 3х4, медичну довідку та документи, що підтверджують право на пільги (за наявності).

До школи – тільки після медогляду

Медичний огляд перед навчальним роком мають обов'язково пройти тільки першокласники.

Всі інші діти мають проходити медогляд раз на рік. Про це повідомив головний санітарний лікар

Віктор Ляшко під час брифінгу 19 серпня. За його словами, всі необхідні вакцини зараз є в наявності. Він також нагадав, що відповідальність за проходження медичного огляду покладається на батьків.

Ольга Буряк – знову директор ліцею

Завершився конкурс серед претендентів на посаду директора ліцею «Нова школа». Бажання очолити заклад виявили четверо людей, з яких троє – працівники закладу (директор Ольга Буряк, її заступниця Любов Вітряченко, вчителька з володимирівського корпусу Світлана Зобенко).

Комісія, створена Катери-

нівською сільською радою, перевірила знання кандидатів законодавства в сфері освіти, досліджила, як вони діятимуть у складних службових ситуаціях, проаналізувала їхні плани розвитку закладу. Переможцем визнано Ольгу Буряк. Катеринівська сільська рада вже уклала з нею контракт.

Ми – в «зеленій» зоні

Від ускладнень, спричинених коронавірусною хворобою, ще двоє людей померло днями на Кіровоградщині. Це 55-річна жінка з Олександрії, яка страждала на онкозахворювання, і 41-річний чоловік з Бобринця, який хворів на цукровий діабет. А двоє жителів Кропивницького, інфікованих коронавірусом, одужали.

Тим часом Кіровоградщина залишається в «зеленій» карантинній зоні. Це означає такі обме-

ження: в громадських будівлях і транспорті слід перебувати в масці; публічні заходи можливі, якщо на людину припадає не менше 5 м²; глядацькі зали кінотеатрів мають заповнюватися не більш, ніж на 50%; у громадському транспорті пасажирів повинно бути не більше, ніж місць для сидіння. «Зелена» зона є найбезпечнішою. Найнебезпечніша – «червона». Також є «помаранчева» і «жовта».

Стало ще затишніше

Олексіївський «Мінерал» за своїми розмірами цілком відповідає визначенню «сільський магазин».

А за інтер'єром, товарним асортиментом не поступається багатьом міським – як і всі ма-

газини торговельної мережі «Мінерал».

Нещодавно в олексіївському «Мінералі» стало ще гарніше. Затишку додали гарні панно, на яких зображено українські краєвиди, національні страви.

3 рудника відлучався тільки на службу в армії

В АТ «Кіровоградське рудоуправління» є хороша традиція – дякувати людині за багаторічну сумлінну працю. Її запрошують до адміністрації, де вручають грамоту, цінний подарунок або ж премію.

Нещодавно такої честі удостоївся й машиніст навантажувача Олександр Григорович Кравченко. Генеральний директор підприємства Володимир Валентинович Кухта, дякуючи йому за роботу, зазначив, що він служив прикладом для багатьох працівників кар'єру. Не обійшлося й без традиційних грамоти та премії.

– Я на руднику з сімдесять п'ятого року, – сказав мені Олександр Григорович, коли я поцікавився його трудовим стажем. – Прийшов сюди одразу після школи й іншої роботи не шукав. Відлучався тільки на службу в армії.

З'ясувалося, для нього працювати на руднику – це теж традиція. Сімейна. Тут трудилися його батьки Григорій Артемович і Марія Герасимівна, сестра Валентина.

За цей час Олександр Григоровичу довелося працювати на різній техніці – і на КраЗах, і на «Татрах», і на БелАЗах, і на автогрейдері. Остан-

ні три роки – на навантажувачі «Hitachi».

Його влаштовували і організації праці на руднику, і заробітна плата, але, каже, настає час, коли треба вже відпочивати та з внуками бавитися. А їх у них з дружиною Тетяною Володимирівною четверо. Двоє з них – Вікторія і Гліб – відпочивають нині в діда. З ними та дочкою Людмилою я й сфотографував Олександра Григоровича. Ще є внуки Нікіта та Олександр.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

3 каторги в колгоспі – на Донбас

Після Другої світової війни на Донбас щороку прибували сотні тисяч людей, аби влаштуватися там на шахтах, інших промислових підприємствах. Для селян це був один з небагатьох способів вирватися з колгоспу. Не від доброго життя подалася з Володимирівки тоді ще Великописківського району Кіровоградської області в шахтарський край й Інна Браташ (теперішнє її прізвище – Нелюбова). Каже, втекла з каторги. Так вона називає роботу в колгоспі.

«Намну на полі пшениці в карман, мати каші зварить»

– Й вісім класів не кончила, в доярки пішла, хоча вчитися дуже хотіла, – згадує Інна Нелюбова. – Мати заболіла, а нас, дітей, – троє, ще й бабушка. Їсти не було що. Сестри пухнули з голоду. Батько з фронту не вернувся. Военкомат дав сімдесят рублів допомоги, а що ті сімдесят рублів? Хата – поганенька, без вікон. Военкомат наказав, щоб колхоз поставив її для нас. Робили в колхозі тяжко. Сівалок не було – баби, діди з торбами вручну сіяли. Як пшениця поспіє – коні запрягають в жатки. Жінки біжать за жатками, в'яжуть. А хлопці по десять – одинадцять років складають снопи в копички. І я робила в жнива. Намну на полі пшениці в карман, мати каші зварить. Потім попросилася до корів. Йосип Венедиктович Могила, наш голова, каже: «Тобі п'ятнадцять років, а не дай Боже корова рогом... Я всю війну пройшов і цілим остався, а ти в тюрму мене хочеш посадить». «Та ніхто вас в тюрму садить не буде», – кажу. Умовила. Дали мені п'ятнадцять нетелей, а вони – як з кізяка зліплені. Почистила їх. Вставляла в чотири ночі. Вичищала кізяки, вивозила надвір. В репуті на плечах носила аж звідтіля (показує вдалину – В.К.) парену соломку. Рептух – сімдесят кілограм. Робила даром. На трудовень – триста грамів пшениці. Коли грошима почали давати, получала п'ятдесят чи шістдесят рублів. Ще й облігації заставляли купувати.

Ті декілька років роботи в колгоспі Інна Кирилівна називає каторжними. Тим часом деякі однолітки продовжили навчання в школі (у Володимирівці вже діяла десятирічка), поступили в технікуми.

– Бо в них батьки були, за них було кому вступитися, – так пояснює цю несправедливість пенсіонерка. – Голова давав їм справки на паспорт.

«Немедленно розштитать і видать справку на паспорт»

– Сестри раніше мене на стройку в Донецьк завербувалися, – продовжує вона. – А я на шахту захотіла. Райком комсомолу саме путівки видавав. Думаю, треба й собі вирватися. І мати каже: «Ідь куди хочеш». Я – до голови, а той не хоче відпускати: «В тебе група корів роздосна. Хочеш, щоб мені їх задоїли?» Поїхала я в Кіровоград. Хлопці підкинули, які цеглу возили. Пішла до того дому, що коло нього Кіров стояв. Там всі чорти главні сиділи. Чоботи в калюжі помила, зайшла. Міліціонер: «До кого?» «Прийшла вас підірвать» – кажу. Посміялися ми, питаю: «Де можу секретаря піймать?» Пустили мене до нього. Зайшла в кабінет й аж злякалася: там такий ковйор! А секретар: «Проходьте, у вас чобітки чисті». Пройшла я під сті-

ною, сіла, розказую, та й заплакала: «Як у мене батька нема, то мені в колхозі треба лишатися?» Секретар спитав, як моя фамилія і дзвоне в наш колхоз. Чую, наш бухгалтер, Якименко, балакає. «Немедленно розштитать і видать справку на паспорт», – наказав секретар йому. І до мене: «От ми й рішили». Я не повірила йому. Думала, голова не дасть мені справки. Добралася в село, пішла до голови. Той: «Ну що, добилася?» А я: «Венедиктовичу, ваші діти де? А я мушу в колхозі їшачить?» (Головин син у воєнному училищі вчився.) Тоді голова: «Ось тобі справка, желаю щастя. Як не получится, вертайся в колхоз, не линдай там».

«Хіба вони не заробили в советської власті по куску м'яса?»

За словами Інни Кирилівни, паспорт виготовили їй за добу, тож у визначений час сіла в Кіровограді в поїзд, що віз таких же, як і вона, завербованих, на Донбас, і було серед них багато випускників дитбудинку.

– Одправлялися в час ночі, – пам'ятає Нелюбова. – Аби ви бачили, в вагони одні завербовані сідали. В дорогу мені мати

буржуйками, завезено «вугля», «машиняку дров». В одному з наметів – їдальня. Прибульці отримали по тазку, по подушці, постіль. В'їзд до наметового містечка перегородили шлагбаумом.

– Дівчата боялися зимувати в палатках, я ж – ні. А детдомовці не вміли й розтопити пічку, – зауважує Інна Кирилівна. – Перезимували ми в палатках. Тим часом гуртожитки поставили – з водою, туалетами, кухнями. І столову построїли, і клуб, і два магазини.

«3 шахти не вилазила»

Роботу в шахті Нелюбова описує так:

– Спершу кінми возила породу. Нам у шахту спустили коней, там один дід їх і кормив, і напував. Кінь тягне дві вагонетки порожні або одну повну. Місяць ми вивозили породу, поки не добилися до вугля. А які умні коні! Як чуває обвал чи шум води – з місця не зрушить. Впреться і стоїть. Потім я на паровозі робила. Машиністом, три місяці на це вчилася.

Паровозом Інна Кирилівна називає невеликий електровоз з відкритим місцем машиніста. І в забої вона побувала, з відбійним молотком.

наварила крашанок, картошки, курку, сала взяла в брата, який саме свиню зарізав. А детдомовці мали по буханці на двох і по банці конвєрєв. Одягнені легенько, а це ж перед зимою було. Бідні діти! Я така, що не вмовчу, гавкну. Сказала їхній сопрооводжующій: «Хіба вони не заробили в советської власті по куску м'яса?»

Далі Інна Нелюбова розповідає, що прибули вони під Іверське Олександрівського району Донецької області. Облаштуватися допомагала військова частина – її силами поставлено намети з

– Стоїш на колінах і одламуєш куски вугля. Молоток – важкий. І трясє так, що оцей бік весь синій, – пенсіонерка показує на своє тіло.

А на «паровозі», за її словами, працювати було й не тяжко. Тільки от вугільний пил діяв, дуже шкідливий для здоров'я. Платили ж шахтарям добре, тому не обмежувала себе в харчах – не так, як у колгоспі.

– Я без м'яса, без ковбаси, без молока ніколи не була, – стверджує. – То не шахтєор, якщо м'яса не їсть. У суботу, в неділю я – виходна, ніхто не трогає.

– А детдомовці – ті нічого не хотіли робити, – Інна Кирилівна знову про випускників дитбудинку. – Були серед них і такі, що ворували. Я питала одну: «Лари-со, чого на роботу не йдеш?» Вона: «Мне сказали, што не буду работать і деньгі получают». Я їй сказала: «Ми в колхозі пухли з голоду, помирали, щоб годувать вас у детдомі, а тепер ти робить не хочеш».

– Я з шахти не вилазила, плани на паровозі перевиполняла, – продовжує Нелюбова. – Там, на Донбасі, заміж виїшла. Чоловік на бульдозері робив. Фінський домок купили. Половину заплатили одразу, половину – в розстрочку. Й у партію там мене прийняли. Якось послали в Москву на с'їзд. Там запросто можна було до когось з правительства підійти. Підійшла я до одного, він питає: «Як робите, як кормлять?» Я йому: «Нас ніхто не корме, самі кормимося. Хто в столову ходить, хто дома варить». Тоді в столовій на 15 копійок могла наїстися.

«Я Путіну очі виколола б»

Років з десять Нелюбова трудилася в шахті. Повернулася (з чоловіком Миколою) у Володимирівку, бо потребувала підтримки мати. Влаштувалися, звісно ж, у колгоспі. Вона – дояркою, він – трактористом (він не дожив до цих днів). Тут у них народилося двоє дітей.

За словами Інни Нелюбової, в той час робота доярки була значно легшою, ніж у п'ятдесяті роки.

– На фермі – трактор, транспортєор, доїльні апарати, – пригадала. – А потім колхоз розпався. Я саме на пенсію йшла. Тепер получаю дві тисячі. А машина дров – десять тисяч.

Теперішні події на Донбасі Інна Кирилівна сприймає близько до серця.

– Я Путіну очі виколола б! – каже. – Нащо ти Донбас забрав? Ти його строїв?

Так, вона пам'ятає, якими були шахтарські селища, коли прибула на Донеччину за комсомольською путівкою:

– Шахтєори в землянках жили. Тільки димарі стирчали із землі...

Віктор КРУПСЬКИЙ

На знімках: Інна Нелюбова нині з онукою Софією, вона ж у молодості.

Час ремонтів

У Володимирівці побільшало асфальтового дорожнього покриття – завершено ремонт ще на одній ділянці вулиці Шевченка. Також полагоджено покриття греблі на ставку № 2.

Дорожні роботи виконано за кошти місцевого і державного бюджетів. За кошти місцевого проводяться ще й ремонт приміщень володимирівських корпусу ліцею «Нова школа» й клубу. Зокрема, у шкільних коридорах «обшиваються» гіпсокартоном стіни, монтуються підвісні стелі. Діти не впізнають свою школу!

Місцеві жителі пов'язують усі ці поліпшення з децентралізацією, з утворенням Катеринівської об'єднаної територіальної громади.

– Світло по вулицях провели, в амбулаторії ремонт зробили, в клубі роблять, в школі теж, – каже пенсіонер Валерій Черненко. – А дитсадок який у нас! У місті, думаю, не кращі.

Лідія Калініна: Раніше під нашими вікнами росли одні бур'яни

Катеринівка за будь-якої пори року має охайний, привабливий вигляд. Не побачиш на вулиці ні папірця, ні целофанового пакета, ні зарослих бур'яном узбіч. А з весни й до осені вона нагадує собою великий квітник. Квіти тут милують око перехожого і під вікнами адміністрації рудоуправління, і в сквері, і біля кожного багатоквартирного будинку, і в приватних садибах.

Але якщо хтось думає, що таким охайним це село є тільки завдяки старанням працівників комунальної служби, він помиляється. Дбає про естетичний вигляд села й згадане вже рудоуправління (генеральний директор Володимир Кухта). Скажімо, його зусиллями та коштом пофарбовані будинки (один з них ще й прикрашений українським орнаментом), місцевий корпус ліцею, прибудинкові території обнесені тиночками, сплетеними з лози, встановлено сучасні автобусні зупинки тощо. Багато роблять і самі жителі. Між ними навіть існує неофіційне змагання на кращий під'їзд, на кращий квітник.

Один з таких квітників сьогодні буває різнобарв'ям, незважаючи на спеку, біля багатоквартирного будинку №4, що

по вулиці Гагаріна. Пенсіонерка Лідія Калініна, яка тут мешкає, погоджується розповісти, як він створювався.

— Раніше під нашими вікнами росли одні бур'яни, і ми, жінки, вирішили, що досить ними милуватися, треба квіти розводити,

— каже. — Розділили ділянку на рядки, скопали.

За її словами, їх ніхто не примушував це робити.

Згодом їхній приклад наслідували й мешканці інших будинків.

Лідія Геннадіївна називає сусідок, які дбають, щоб їхній квітник був доглянутим і красивим. Це Тетяна Ілляшенко, Тетяна Губрій, Людмила Удодік, Валентина Шиліна.

— Вони завжди поділяться і розсадою, і насінням, — додає.

Двір цього будинку теж доглянутий. Хоч більша частина його заасфальтована, знайшлося місце й для квітів. Ними навіть прикрашена конструкція для сушіння білизни.

— Це постаралася Оля Троїцька, — називає ще одну небайдужу до краси сусідку Лідія Геннадіївна.

Виявляється, щоб створити комфортні умови для життя, потрібні не тільки гроші.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Варто знати

Коли призначається пенсія державного службовця

Пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». При цьому, згідно із прикінцевими положеннями Закону України «Про державну службу» від 10 грудня 2015 року № 889-VIII, право на призначення пенсії відповідно до статті 37 Закону України «Про державну службу» від 16 грудня 1993 року № 3723-XII (далі — Закон № 3723) збережено державним службовцям за таких умов:

- пенсія не призначалася особі відповідно до Закону № 3723;

- станом на 1 травня 2016 року особа мала не менш як 20 років стажу на посадах, віднесених до відповідних категорій посад державних службовців, або станом на 01.05.2016 року особа займала посаду державної служби та мала не менш як 10 років стажу на посадах, віднесених до відповідних категорій посад державних службовців;

- особа досягла відповідного віку (чоловіки — 62 роки; жінки — пенсійного віку, встановленого статтею 26 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»);

- страховий стаж особи становить не менше 35 років — для чоловіків та 30 років — для жінок.

С. РИНДІНА,
начальник управління
обслуговування громадян
головного управління
Пенсійного фонду України
в Кіровоградській області

Колгоспні хроніки

Про Албанську партію праці і статтю Заглади

1955 року погіршилися стосунки між СРСР і Народною Республікою Албанією. Однією з причин розколу була політика десталінізації, яку проводив керівник СРСР Микита Хрущов. Албанські комуністи на чолі з Енвером Ходжою сприйняли її як таку, що суперечить марксизму-ленізму. Наприкінці 1958 року СРСР почав впроваджувати серед країн РЕВ (Ради економічної взаємодопомоги) так званий міжнародний соціалістичний поділ праці, в якому Албанії відводилася функція виробника сільгосппродукції. У травні 1959-го Хрущов прибув в Албанію, щоб обговорити питання економічної співпраці. Він запропонував Ходжі, щоб Албанія відмовилася від індустріалізації й зосередилася на вирощуванні цитрусових. За словами Ходжі, Хрущов сказав: «Не турбуйтеся про хліб, бо стільки хліба, скільки потрібно вам, у нас з'їдають шури в зерносховищах». Ці повчання викликали роздратування в приймаючій стороні. В жовтні 1960-го в Москві відбулася нарада представників комуністичних і робітничих партій світу. Хрущов критикував Компартію Китаю та Албанську партію праці. Присутній на нараді Ходжа відреагував на це так: назвав радянських комуністів зрадниками марксизму-ленізму. Наприкінці 1961 року СРСР і Албанія розірвали між собою дипломатичні стосунки. 1962-го Албанія вийшла з РЕВ.

Навесні того ж року ЦК КПРС поширив серед парторганізацій всього Союзу закритого листа, в якому засуджувалася політика Албанської партії праці. Обговорювали цей документ і комуністи олексіївського колгоспу імені Горького. Вони засудили керівництво Албанії. Про це йдеться в протоколі зборів парторганізації за 5 квітня 1962 року.

Незадовго до того комуністи цього колгоспу прийняли в партію бригадира 2-ї бригади Надію Дубову, в кандидати в члени КПРС — Бориса Пугача, теж бригадира і, як сказав один з присутніх, «політично зрілого товариша». Ішлося на зборах й про партійну просвіту. Виступили В. Філіппов, В. Терещенко, В. Сидоренко, П. Теніченко. Говорилося, що деякі комуністи іноді не відвідують політзаняття. Постановили: не допускати такого надалі.

Навесні того ж року парторганізація

колгоспу отримала з райкому закритого листа ЦК КПРС «Про посилення боротьби з хабарництвом і розкраданням народного добра». Сільські комуністи постановили: вважати тяжким злочином як причетність партійця до розкрадань і хабарництва, так і лояльність до цих явищ; зобов'язати бюро парторганізації своєчасно і об'єктивно розглядати скарги колгоспників.

18 серпня олексіївські комуністи при-

Надія Заглада

йняли в члени партії Миколу Коряка, його було охарактеризовано як «гарного організатора серед шоферів». Прийняли в КПРС і Віктора Філіппова. Присутні його хвалили, тільки голова колгоспу Віктор Коломієць зауважив, що той погано організував силосування. Але й Коломієць висловився за прийняття Філіппова в партію.

6 жовтня на зборах парторганізації колгоспу прийнято в члени КПРС Марію Сухопар, Віталія Сидоренка та ще одного кандидата. Як зауважив один з присутніх, той чоловік — сумлінний, чесний трудівник, але «має серйозний недолік — багатоженство». Йому рекомендовано покінути з цим. Також обговорювали статтю Надії Заглади «Дорожність честю хлібороба».

Надія Заглада народилася 1894 року у Волинській губернії. 1929 -го очолила ланку новоствореного колгоспу. 1936-го її ланка виростила по 526 центнерів цукрових буряків з гектара. Заглада першою

довела, що на Поліссі можна одержувати високі врожаї льону. За це її нагородили орденом Трудового Червоного прапора. 1940 року ланка Заглади вперше в СРСР отримала два врожаї льону протягом року. Коли почалася радянсько-німецька війна, жінка евакуювалася до Середньої Азії, де вирощувала бавовну та здійснила подвиг людяності — взяла під опіку 22 дітей-сиріт. Після війни повернулася в Україну, де продовжила вражати СРСР високими врожаями. На початку 1958 року її нагородили орденом Леніна, Хрущов згадував її серед найвидатніших передовиків сільського господарства. 1961 року Заглада стала Героєм Соціалістичної праці й отримала другий орден Леніна.

Від імені Заглади, яка ледь уміла читати й писати, регулярно друкували статті в центральній пресі. Пам'ятне радянським в'язням гасло «На свободу — з чистою совістю» теж належить Загладі, його вперше оприлюднено в одному з її звернень, адресованих то колгоспникам, то дітям культури, то тим, хто скоїв злочин і мав стати на шлях виправлення. Найімовірніше, справжні автори тих опусів — журналісти, які «творчо» інтерпретували сказане нею. Тим більше, що всьому написаному від імені баби Заглади, як називали її між собою гострі на язик громадяни СРСР, була зелена вулиця. Широко відомою стала й нібито написана нею стаття «Дорожність честю хлібороба», вперше надрукована в «Правді України». Її продублювала все-союзна «Правда», а ТАРС розіслав її для публікації редакціям республіканських, обласних і районних газет усього СРСР.

Олексіївські комуністи схвалили статтю Заглади і постановили: обговорити її на загальних зборах колгоспу, «через агітаторів донести до свідомості кожного трудівника нашого села».

Після відставки у жовтні 1964 року Хрущова про бабу Загладу згадували все рідше й рідше.

За матеріалами Державного архіву в Кіровоградській області підготував Віктор КРУПСЬКИЙ

Мисливці дочекалися свята

— Так.

Олег — не просто один із мисливців та рибалок, він ще й голова первинної організації Українського товариства мисливців та рибалок, до якої входять його колеги по захопленню з Катеринівки, Обознівки й Грузького.

— Треба ж комусь нас організовувати, от мене й обрали, — пояснює.

А організовувати їх треба, бо один з найголовніших обов'язків первинної організації — сприяння відтворенню фауни.

— Якщо ми цим не займатимемося, то й полювати не буде що, — каже Олег і пропонує переглянути фото в його телефоні. На них видно, як члени товариства взимку поповнюють кормами го-

Восьмого серпня розпочався сезон полювання на пернатих. На цю подію чекало чимало мисливців і нашої об'єднаної територіальної громади. Чи всім пощастило повернутися додому з трофеями?

— А трофей для справжнього мисливця — не головне, — каже Олег Крупинський, з яким

я зустрівся, щоб поговорити про полювання як хобі. — Головне — участь, бо полювання — це відпочинок з друзями, позитивні емоції, які надовго залишаються з тобою. Але якщо тобі вдалося ще й добути дичину, ти, звісно, почувашся щасливим.

— Вам вдалося щось уполювати в перший день?

дівниці, навесні готують гнізда для диких качок тощо. Серед тих, хто часто бере участь в цій потрібній справі, мій співрозмовник називає Сергія Бабія, Сергія Бутовського, Олександра Філоненка.

На запитання, чи не втомлюються мисливці, вистежуючи дичину, чоловік відповів:

— Звісно, втомлюємося, пройшовши за день кілометрів п'ятнадцять — двадцять. Однак, прокинувшись наступного ранку, більшість з нас готова знову вирушати в мандри.

Як відомо, традиційною стравою під час колективного

відпочинку рибалок є юшка. У мисливців така страва — шурпа. Готується вона з дичини — перепелів, качок, диких голубів, але ж є, мабуть, й інші компоненти, в тому числі й якісь особливі? Запитую про це в Олега.

— Як правило, до дичини до-

дається картопля, морква, пшона, сто грамів горілки, а щоб відчувалося, що шурпа приготовлена на вогнищі, обов'язково стромляєте в неї наприкінці приготування тліючу палицю, — ділиться він «секретами».

Але й це, виявляється, ще не все.

— Щоб шурпа вдалася на славу, її має готувати мисливець з великим стажем. Той, хто на цій страві, як мовиться, зуби з'їв. У кожному мисливському колективі така людина знайдеться, — каже Олег.

На закінчення розмови він просить передати від нього найкращі вітання всім мисливцям з початком сезону, що я й роблю. А щоб сезон був для них вдалим, додаю: ні пуху, ні пера!

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Наталині квіти

Гладіолуси, вони ж — косаріки, належать до найпопулярніших декоративних рослин. Латинська назва цих квітів походить від «gladius» — «меч». Вважається, що так їх названо через схожість листя з лезом меча. Рід гладіолусів включає близько 250 видів. Батьківщина деяких — Африка, інших — Середземномор'я, Азія, Сибір. Завдяки селекціонерам існує багато сортів косаріків, які вражають своєю вродистою красою. І пропозицій в інтернеті купити насіння гладіолусів — безліч.

Навесні жителя Володимирівки Наталія Ключка, переглядаючи такі сайти (квіти — її пристрасть), не втрималася — замовила двадцять цибулинок гладіолусів. Отримавши, посадила в дворі. Поливала, полола бур'яни (Наталія — гордонка перфекціоністка). А коли гладіолуси розквітли — не могла на них надивитися, такі гарні. Вони вже відцвіли, але

є фотографії. Наталія ще й опублікувала їх у фейсбуці, здобула багато лайків.

— Як гладіолуси одцвіли, обрізала їх, — каже. — Через місяць викопую, покладу в погребі.

Не так давно на подвір'ї Ключок квітнули й кали — екзотичні для нашого краю рослини. Господиня замовила їх через все той же інтернет. Кали після цвітіння не обрізала, а зимуватимуть корені, як і цибулини косаріків, в погребі.

Вирощує Наталія й троянди. Після першого, червневого, цвітіння обрізала їх, і от вони порадували новим квітом.

А які незвичайні в цієї жінки цінні (майори)! Зокрема, впадають в око строкаті.

— З домашнього насіння, — пояснює Наталія. — А рябі тому, що, мабуть, пере-запилилися.

Віктор ІВАНЕНКО

Тотце то вдова

Баклажани в сметані

3 середніх баклажани, 4 середні цибулини, 3 яйця, 3-4 ст.л. сметани, сіль, перець, спеції, 1-2 зубчики часнику, 50 г вершкового масла і олія — для смаження.

Баклажани нарізати кубиками. Яйця трохи збити виделкою, посолити і залити ними баклажани. Добре перемішати і залишити на 10-15 хв. Дрібно нарізати цибулю. Розігріти сковороду, налити олію і розтопити вершкове масло.

Обсмажити цибулю до золотистого кольору. Зменшити вогонь до мінімуму і викласти баклажанно-яєчну суміш, постійно помішуючи, щоб яйця розподілилися рівномірно і не вийшов омлет. Виварити через прес часник. Додати інші улюблені спеції. Коли баклажани будуть майже готові, додати сметану, перемішати і тушкувати ще 2-3 хв. Подавати, посипавши зеленню.

Картопляна запіканка з баклажанами і помідорами

2-3 ст. л. олії, 1 цибулина, 2 баклажани, 400 г картоплі, 1 великий помідор, 200 г твердого сиру, 6 ст.л. сметани або натурального йогурту, 2-3 зубчики часнику, сіль, чорний перець — за смаком.

Цибулю наріжте тонкими кільцями, картоплю, баклажани і помідори — кружальцями. Розігрійте духовку до 180°C. Змастіть дно форми для запікання олією. Викладіть шарами цибулю, картоплю, помідори і баклажани. Повторюйте шари, поки не закінчиться картопля. Посипайте кожен шар сіллю і перцем. Зверху викладіть ще один шар баклажанів, залишки цибулі і помідорів. Змішайте сметану і пропущений через прес часник. Полийте овочі отриманим соусом, посипте приправами за смаком. Накрийте форму фольгою і запікайте протягом години. Зніміть фольгу, посипте тертим сиром і готуйте ще 15 хвилин, поки верх не підрум'яниться.

